

har ikke tilladt mig at spase med selve Sagen. Jeg har stemt for, at disse Vandklosetter bleve indlagte. Det har hele Tiden været mit Standpunkt, vel at mærke, hvis Beløbet blot blev sparet et andet Sted. Det er den afgaaede Krigsminister, der har Ansvaret for, at denne Foranstaltning ikke er bleven gennemført for 2 Aar siden. Det kunde den være bleven, hvis han blot havde anvist tilsvarende Besparelser, hvad han godt kunde have gjort. Men det vilde han ikke, saa vigtigt fandt han ikke Formaalet. Nu er det Flertallet her i Tinget, som har Ansvaret for, at denne Sag gennemføres paa den Maade, at det bliver en ekstra Merbevilling paa Militærbudgetterne. Og det kunde være undgaaet, naar man blot havde sagt til Krigsministeren: Gennemfør kun Foranstaltningen, den er sund og god og nyttig, men vær saa god at spare et tilsvarende Beløb paa Vedligeholdelseskontoen. Man havde da ikke behøvet at overskride den normale Vedligeholdelseskonto.

Hvad nu angaar Ministerens Udtalelse om det ny Fiskeriinspektionsskib, som vi skulle til at bygge, er det rigtigt nok, at det vil blive noget billigere at holde det i Drift oppe ved Island end det Skib, vi have haft hidtil, men det bliver ikke en eneste Øre billigere at holde det, fordi det bygges for en ekstraordinær Bevilling paa det civile Budget. Der vilde opnaas en lige saa stor aarlig Besparelse, hvis man byggede det paa Flaadens Nybygningskonto, og saa sparede man tillige med det samme noget over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr.

Jeg skal ikke opholde mig ved de mærkelige Betragtninger, som den højtærede Krigs- og Marineminister anstillede. At man anvender Penge, som man har faaet tilovers et Sted, et andet Sted, er dog en noget mærkelig Maade at spare paa. Men derimod vil jeg dvæle lidt ved, at den højtærede Krigs- og Marineminister og Konseilspræsident siger, at det er dog ikke saa farligt, at vi gennemføre denne Anmærkning, for bagefter kan Rigsdagen altid tale med om, hvad der er sket. Hvis der er en Krigs- og Marineminister, som grovelig har misbrugt disse Anmærkninger, kan man bagefter i komme ham til Livs. Ja, om man bagefter kan komme ham til Livs, ved jeg ikke. Det er jo ikke aldeles sikkert. Men sikkert er det, at det er ikke Meningen med Rigsdagen, at vi skulle roligt se til med Hænderne i Skødet, hvordan Ministrene administrere Statens Penge, for bagefter at falde over dem, hvis de have gjort noget urigtigt. Det er

ikke vor Sag at tale med „bagefter“ — i alt Fald ikke i første Række. Det er vor Sag at træffe Bestemmelse forud, og det er ikke Ministrenes Ret at gøre med Pengene, hvad de ville under Ansvar for Domstolene eller under det parlamentariske Ansvar overfor Rigsdagen, men Ministrene have at henvende sig til Rigsdagen og spørge, om de maa anvende Penge paa den ene eller den anden Maade og saa faa en Tilladelse eller et Forbud og i sidste Tilfælde at undlade at anvende Penge, i første at anvende dem paa den Maade, det bliver dem tilladt. Men vi skulle nødvendig komme dertil her i Landet, at vi havde en Minister, som var for stor til at komme og spørge Rigsdagen om, hvordan han skal anvende Statens Penge. Det er godt nok som det ærede Medlem for Randers Landkreds (P. Bjerre) — tror jeg, det var — at sige, at der kan maaske være Betæneligheder ved en saadan Anmærkning, men vi give den, fordi vi have et parlamentarisk Ministerium. Ja, det er godt nok, at vi have et parlamentarisk Ministerium, men Fordelen ved, at vi have et parlamentarisk Ministerium, skulde dog være, at der regeres parlamentarisk her i Landet, og Grundlaget for et parlamentarisk Regimente er netop, at Bevillingsmyndigheden er i denne Forsamling. Og det er en underlig Maade at begynde at praktisere Parlamentarismen paa, at man opgiver en Del af Bevillingsmyndigheden. Parlamentarismen er et Mittel, som det gælder om, vi anvende saaledes, at der derved naas nogle af de Maal, som Venstre kæmpede for, indtil det vandt sin konstitutionelle Sejr.

Jeg er bange for, at den nærmeste Fremtid ikke bærer henimod Benyttelsen af Venstres konstitutionelle Sejr, det tyder bl. a. denne Anmærkningspolitik paa. I denne Følelse er det, jeg har sagt til det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen) — med hvem jeg ofte taler fornøjeligt og venskabeligt — saadan privat, at jeg syntes, han var en lykkelig Mand. Det synes jeg virkelig. Da det ærede Medlem har fremdraget det her, skal jeg ikke lægge Skjul derpaa. Efter et langt Liv — saaledes forekommer det mig — ser det ærede Medlem for Hillerød nu ligesom i en smuk Aftenrøde sine Idealer leve ude i Livet. Han ser nu det Regimente og den Regering her i Landet, som for ham er det, han har set hen til med Haab og Forventning gennem hele sit lange offentlige Liv: en jævnt konservativ Regering og en Regering, som vil gøre noget alvor-